

Kalendri jut 1839^{mal} ajastal.

Kuis koolmeister Jaan pühapäiwa õddan-
gul rahwale etteluggi ennistsist asjust, mes
meie Eivlandi maal omma sündinu.

Koolmeister Jaan, se wanna ussutarw'laste
sõbber, olli latsi koli-maja mannu kofkofute-
nu, kui kirrik wäljaläts. Tallorahwas, nore
nink wanna, olliwa sis pühapäiwal õddango
wasta kolitarren koon palwust piddaman.
Lauli weel wimate wersikenne sõame kinnita-
misses. And sis koolmeister latsile, ni kui
neide jõud kand, Wannast wai Wastsest Testa-
mentist tükki kätte luggeda, mannis neid arm-
faste, nink pallel neid wannambid, et nemma ka
kottun suwweajal omme latsi holetusse sisse es
jättas, et muido jo kil talwe koli-tõ asjanda saas
ollemä.

Näggi nüüd Jaan ütte mihhe, ke ka enne
temmale kolilats olli olnu, waiklikult saäl
sain-weren saismat, terret tedda nink üttel:
„Sis om Jummal sinno, armas poig Hans, ka
„jo kiudo korrast taggasi awwitanu? Nättal
„otsa ollire saäl saisman; kül wois sedda wil-
„jast olla.“

„Tenno Jõsandale!“ koste Hans, „kes
„wannambide sõnna kulep, se saap iks eigen

„paigan läbbi! Ent se olli surembas waiwas,
„et kats pühapäiwa kerkute es sa, nink rühksi
„sis ka täamba õkwa sija, sedda kallist tunnikest
„siin piddama. Pühapäiwa rõiwas ei olle kül
„säljan, kui teekäüjal kunnake, ent palwusse
„sõnna omma sõamest läbbi kaunu. — Ma ten-
„na sis Jummalat se lige cest, mes temma
„mulle se näddaliga ka saäl wõran paigan nätta
„and.“

„Mes sinna sis ni ollet nannu?“ küsse
koolmeister nink kask Hansul ette pole tulla, et
mu ka kulesse. — Sis pääsi mihhel Hansul jut
wallale nink naks temma nida kõnnelema:

„Mo silma omma meie armsid üllembid wallit-
„sejid, meie auwolikko Keisri herrat ja promwat
„nink neide latsi nannu, kea sel näddalil Saksa-
„male omma reisu. Oh, kuis minno waise süd-
„da palli minno sissen, kui minna neid armsid
„suri wannambid nätta sai!“

„Sait sinna sis kül, armas Hans, nätta,
„mes wahhest meiesuggutse keake weel es näe.“
„— üttel koolmeister, — Jõsand olgo kül essi
„neile surile rigi üllembile teesaatjas, nink õn-
„nistago neide minnefit ja tullekfit!“

Wäike Peter, Hanso noremb welli, hä
ussin lats opma ja tähhele pandma, sais jo lāw-
we een, koddõ minnefil, ramat kāen, — se
pand õkwa koolmeistri mannu taggasi nink küs-
se: „Kül se Saksa- ma peas üts wāga kallis,
„armas ma ollemä? Kuli iks, kuis ne sure
„saksa, nink tona weel meie noorherra, sinna
„male reisiwa. Ent to wois kül hä kawwen
„olla?“